Tragická historie nás dvou
JESS ROTHENBERGOVÁ
FRAGMENT

Tragická historie nás dvou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jess Rothenbergová
Tragická historie nás dvou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tragická historie nás dvou

JESS ROTHENBERGOVÁ

FRAGMENT

Pro Marjorie Grace, Claire Marii
a – samozřejmě – mámu.
(strašně moc Vás miluju)
❊ ❊ ❊

BYLO MI PATNÁCT, KDYŽ MI MŮJ PŘÍTEL ZLOMIL SRDCE.

Neříkám to v přeneseném slova smyslu. Já opravdu umřela. Ne, nespáchala jsem sebevraždu. Ani jsem nezačala držet hladovku. Nedostala jsem zápal plic, když jsem v dešti a v slzách bloumala po kraji jako ve filmu *Rozum a cit*, i když je pravda, že jsem trochu posedlá Kate Winsletovou. Kdepak, mně se to stalo pěkně postaru. Doslova mi PUKLO srdce.

No jo, já vím. Ani mně nikdy nepřišlo na mysl, že by kvůli tomu někdo mohl umřít. Já jsem ale živoucí (tedy ne živoucí ve smyslu *živý*) důkaz.

Byla jsem silná. Plná energie. Tak trochu divoška. Dokonce mě už v sedmé třídě vybrali do středoškolského skokanského družstva.

Ne že by na tom záleželo.

Nakonec mi stejně puklo srdce.

„Láska je jako klavír, vyhozený z okna
ve čtvrtém patře,
právě když stojíš na špatném místě
ve špatnou chvíli.“

Ani DiFranco

ČÁST 1

popel popelu

KAPITOLA 1

nezapomeň (na mě)

Vždycky se najde nějaký muž, který nad vámi získá moc. Nemluvím teď o bratrovi nejlepší kamarádky, se kterým se pošťuchujete, a on vám sevře hlavu do kleští jako řeckořímský zápasník. Ani o malém klukovi, kterého hlídáte, a on se vám pověsí na nohu jako klíště.

Mluvím o lásce. O lásce, která vám změní život. O lásce, kvůli které nemůžete jíst, nemůžete spát, nemůžete dělat domácí úkoly, nemůžete se přestat usmívat a nemůžete myslet na nic jiného než na jeho úsměv. Představte si třeba Wesleyho a Buttercup v pohádce *Princezna nevěsta*. Harryho a Sally nebo Elizabeth Bennetovou a pana Darcyho. Vzpomeňte si na všechny vaše oblíbené písničky z 80. let jako „Must Have Been Love", „Take My Breath Away" nebo „Eternal Flame", které jste si o sobotních večerech do oněmění zpívaly se svými nejlepšími kamarádkami a namísto mikrofonu jste přitom v rukou držely hřebeny.

Mluvím přesně o takové lásce, jakou popisuje vaše starší sestra ve svém deníku, který si tajně pročítáte, zatímco je na rande se svým přítelem, a vy doufáte a modlíte se a žadoníte, aby jednou totéž potkalo i vás. Když se to konečně stane, tak úplně přijdete o rozum, přestanete vnímat realitu a ztratíte pojem o tom, jak svět fungoval předtím, než do vašeho života vstoupil On a všechno zničil.

Takhle záludná je láska. Přikrade se k vám ve vteřině, kdy se ohlédnete přes rameno, abyste se podívaly, jak vám to zezadu sluší v nových džínách. Připlíží se v okamžiku, kdy se chystáte na závěrečné zkoušky nebo si lámete hlavu nad tím, kdo koho políbil na oslavě kamarádčiných šestnáctin nebo proč jste nedostaly hlavní roli v muzikálu *Čarovný les* (nenávidím tě, Mary Elliotová) a proč teď musíte hrát Popelku, když všichni vědí, že to není tak skvělá role jako Čarodějnice.

Jednou ráno se prostě probudíte a uvědomíte si pravdu: že nedokážete myslet na nic jiného než na nějakého kluka – na kluka, kterého znáte celý život a nikdy vás ani ve snu nenapadlo, že byste s ním mohly chodit; na kluka, který vám zničehonic přijde ohromně roztomilý; na kluka, který je tak trochu trapný a pořád nosí stejné skateboardové tričko; na kluka, který je posedlý *Pánem prstenů* a drakem, kterého si chce nechat vytetovat na nohu hned, jak mu bude osmnáct.

Zamilovat se není žádná „zábava“. Kdepak. Většinou z toho onemocníte, začnete se chovat jako blázen a celou

dobu se strachujete, že to špatně skončí a že vám to zničí celý život. A hádejte co: přesně to se stane.

Fajn, přiznávám, že ten kluk nádherně voní. A ano, roztajete pokaždé, když vám pošle zprávu a popřeje vám dobrou noc. A taky je pravda, že má úúúúžasně modré oči. A když vás drží za ruku po cestě na hodinu zeměpisu, klidně mu svěříte všechna svá podivná malá tajemství. A dovede vás tak rozesmát, že i když vám přímo před ním vyletí limonáda nosem, což je ta nejtrapnější věc na světě, je vám to úplně jedno. A když vás políbí, okolní svět přestane existovat, mozek vám vypne a vy vnímáte jen jeho rty, protože na ničem jiném nezáleží.

A když vám řekne, že jste krásná, najednou se tak skutečně začnete cítit.

Taky je ovšem pravda, že celá ta věc s láskou je obrovský průšvih a děsivá noční můra. Je to bomba, která vám co nevidět vybuchne přímo před nosem. Vůbec *netušíte*, do čeho jste se to dostaly. Láska totiž není hra. Lidé si kvůli ní odřezávají uši. Vrhají se z Eiffelovky. Zbavují se veškerého majetku a stěhují se na Aljašku, kde chtějí žít s medvědy. A pak je ti medvědi sežerou a nikdo neslyší, jak ti lidé volají o pomoc. Tak to je. Zamilovat se je skoro úplně totéž jako nechat se zaživa sežrat medvědem.

Věřte mi, já to moc dobře znám.

Protože, copak já vám to ještě neřekla? Mně se to stalo. Ne, nesežrali mě medvědi. Mně se přihodilo něco mnohem, mnohem horšího.

Bylo mi patnáct, když mi můj přítel zlomil srdce. Neříkám to v přeneseném slova smyslu. Já opravdu umřela. Ne, nespáchala jsem sebevraždu. Ani jsem nezačala držet hladovku. Nedostala jsem zápal plic, když jsem v dešti a v slzách bloumala po kraji, jako ve filmu *Rozum a cit*, i když je pravda, že jsem trochu posedlá Kate Winsletovou. Kdepak, mně se to stalo pěkně postaru. Doslova mi PUKLO srdce.

No jo, já vím. Ani mně nikdy nepřišlo na mysl, že by kvůli tomu někdo mohl umřít. Já jsem ale živoucí (tedy ne živoucí ve smyslu *živý*) důkaz. A to i přesto, že spousta lidí zdůvodňuje mou smrt vrozenou vadou srdce. Tu ovšem během mého dospívání nikdo neobjevil. Vždycky jsem byla dokonale zdravá, nikdy jsem nemusela brát žádné léky ani se omezovat ve sportu či v čemkoliv jiném. Spíš to bylo naopak.

Byla jsem silná. Plná energie. Tak trochu divoška. Dokonce mě už v sedmé třídě vybrali do středoškolského skokanského družstva.

Ne že by na tom záleželo.

Nakonec mi stejně puklo srdce.

Jmenovala jsem se Brie. Jo, přesně jako ten sýr. Je to trochu legrační, protože každý si okamžitě pomyslel, že mí rodiče – s dcerou jménem Brie a synem jménem Jack – musí šíleně milovat sýr, ale já se ve skutečnosti jmenovala Aubrie a můj brácha Jackson.

Než jsem umřela, všechno bylo skvělé. Žila jsem na nejkrásnějším místě planety. V severní Kalifornii. V malém

přímořském městečku Half Moon Bay uhnízděném mezi sekvojovými lesy a rozeklaným pacifickým pobřežím, dvacet osm mil jižně od San Franciska. Na pláži jsem byla *doslova* jako doma.

Měla jsem dokonalou rodinu: mámu, tátu, Jacka a Hamloafa (to je náš baset).

Měla jsem dokonalé přátele: Sadii Russoovou, Emmu Brewerovou a Tess Hoffmanovou.

A měla jsem dokonalého kluka: atletickou hvězdu, zástupce předsedy ročníku, pana Úžasného, Jacoba Fischera.

Než jsem umřela, měla jsem všechno a ještě víc.

Byla jsem šťastná.

Večer 4. října 2010 se ale všechno změnilo – v ten večer jsem ucítila neuvěřitelně ostré píchnutí v hrudi a zhroutila se na jídelní stůl přímo před Jacobem.

A už jsem se nikdy neprobudila.

Prostě jen tak. BUM. *Hra skončila*. Neprocházejte startem. Nevybírejte si dvě stě dolarů. Život skončil.

Můj život.

V prvních hodinách po své smrti jsem uvažovala, že mě asi dostihla všechna ta léta, kdy jsem běhala, skákala do vody, šplhala na stromy a prakticky ilegální rychlostí sjížděla na kole kopce San Francisca. Mé srdce bylo asi slabší, než se všichni domnívali. Takže se mnou, koneckonců, zřejmě opravdu něco nebylo v pořádku. Něco, co nedokázal rozpoznat ani můj táta (který je světově známým kardiologem).

Naposledy jsem se nadechla v pondělí. Vlastně to není tak špatný den v týdnu, když si uvědomíte, že od neděle stejně budou všichni pořádně otrávení. Chci říct, že jsem aspoň nikomu nenarušila velké páteční nebo sobotní večerní plány, ne? No nejsem já ohleduplná?

Během několika dnů nám sousedé pokládali na práh nejrůznější věci. Dušené maso, slané koláče, cokoliv, nač si vzpomenete. Někdo dokonce přinesl krocana, úplně jako o Díkůvzdání, přímo vytaženého z trouby, s nádivkou a vším okolo. Předpokládám, že tak se to dělá, když někdo umře: necháte u dveří spoustu jídla, aby zbytek rodiny nezapomněl jíst. Škoda jen že sousedé zapomněli, že jsme všichni vegetariáni. No, kromě Hamloafa. (Vsadím se, že v ty dny se pořádně nažral.)

Jack se rozhodl, že převezme odpovědnost za každodenní kontrolu verandy, hlavně proto, že Hamloaf měl ve zvyku sežrat všechno, na co přišel. Můj bratr byl vždycky takový andílek, vždycky se bez ptaní pustil do práce. Když jsem zemřela, Jackovi bylo osm. Nejsem si jistá, jestli pochopil, proč jsem umřela, ale byl dost starý na to, aby mu došlo, že už se nikdy nevrátím.

Kdybyste viděli jeho obličej! Měl stejně jako já obrovské zelené oči a vlnité tmavé vlasy. Dokonce měl v levé tváři malinkatý dolíček, který vypadal přímo rozkošně, když se chichotal, což dělal velmi často.

Od okamžiku, kdy ho rodiče přinesli domů z porodnice, a on mi usnul v náruči, jsme byli s bratrem nejlepší

přátelé. Na ledničce dosud visí fotka – on zabalený v modré peřince a s čepičkou na hlavě a já v pyžamu se Scooby-Dooem a s vlasy spletenými do rozcuchaných copánků. Od toho dne jsme byli kamarádi. Přátelé. Bylo nám spolu úžasně, byli jsme jako v té písničce „Apples and Bananas", kterou zpívá Raffi. Jack byl jediný, kdo mě dokázal porazit v piškvorkách.

Můj vzpomínkový obřad byl drsný, to je samozřejmé, ale myslím, že nejtěžší bylo sledovat Jacka, který hleděl do prázdna.

Neplakal. Nemusel.

Přišla celá škola. Paní Brennerová, učitelka angličtiny s rošťáckým blond účesem a od mých šesti let naše sousedka odnaproti, seděla vedle mámy a držela ji za ruku. Táta měl na sobě černé sako a kravatu, kterou jsem mu věnovala ke čtyřicátým narozeninám – tu s růžovými a fialovými slony. Mračil se a vypadal strašně unaveně a podle kruhů, co se mu černaly pod očima, bych řekla, že několik nocí nespal. Seděl po mámině pravici a jednou rukou ji objímal. Držel ji pevně, jako by se ji bál pustit. Jako by se máma mohla rozpadnout na kusy.

Nebo on.

Nemohla jsem si pomoct a pořád jsem se musela dívat hlavně na mámu. Upřeně hleděla na květinové aranžmá na druhém konci místnosti. Měla suchou, unavenou pleť, jako by jí žal nad mým odchodem pronikl do všech pórů. V prostoru mezi námi byl slabounce cítit její růžový parfém.

Máma.

Rozhlížela jsem se po davu a myslela si přitom, jak je to zvláštní, sedět před tolika lidmi. Všímala jsem si všech detailů a připomínala si, že někteří z nich mě za mého života stěží pozdravili. Ale dnes stejně přišli.

Aaron Wilsey, kluk ze sedmé třídy, se kterým jsem chodila na zeměpis. Nikdy nepsal domácí úkoly a obvykle si celou hodinu čmáral do sešitu žraloky. Lexi Rhodesová, která si od prvního dne deváté třídy začala malovat tlustou černou oční linku. Mackenzie Carterová, která před několika lety uvěřila v Ježíše a nikdy v něj věřit nepřestala. Zajímalo by mě, zda věří, že jsem teď s ním, a jestli se díky tomu cítí líp.

V tělocvičně střední školy, kam jsem právě začala chodit do jedenáctého ročníku, se shromáždily stovky dětí, přátel, rodičů a učitelů. A pak jsem si vzpomněla: vzpomínkový obřad se tu nekonal poprvé. Byl tu už *podruhé*.

Ten první byl pro holku, která byla o pár let starší než já a jmenovala se Larkin Ramseyová. Uhořela poté, co ve svém pokoji nesfoukla svíčku. Nemluvila jsem s ní aspoň dva roky před její smrtí, ale když jsme byly malé, naši rodiče nás střídavě vozili do školy a my dvě jsme se spolu docela dost kamarádily (vzpomínám, jak jsme u nich na dvoře skákaly na trampolíně, závodily na kolečkových bruslích a dělaly spoustu dalších věcí). Měla nádherné černé vlasy a učila mě zaplétat francouzský cop, což aspoň o třicet devět procent zvýšilo můj faktor oblíbenosti ve čtvrté třídě.

Když byla v devátém ročníku a já v sedmém, pohádaly jsme se kvůli nějaké hlouposti, na kterou už si teď nevzpomenu, a přestaly jsme se kamarádit. Já se začala věnovat skokům do vody a ona se vrhla na fotografování. Než jsem se dostala na střední školu, stala se jen další tváří v zalidněné školní chodbě.

Při vzpomínce na všechnu legraci, kterou jsme spolu jako děti prožívaly, mi občas bývalo trochu smutno. Ale pravdou je, že přátelé někdy vstoupí do našeho života a zase z něho vystoupí. Tak trochu jako módní doplňky – jednu sezónu je nosíme skoro každý den a sotva začne další sezóna, už na ně zapomeneme.

A tak je to i s přítelkyněmi, že, Jacobe?

Vzpomínám si na den, kdy jsem se dozvěděla o Larkin. Naše trenérka nás svolala v šest ráno na trénink a já jsem právě skočila téměř dokonalý zvratný skok z třímetrového prkna. Zpozorovala jsem, že pár mých týmových kolegů si něco vzrušeně šeptá u dveří do šatny, a tak jsem přeplavala bazén a vylezla z vody, abych zjistila, co se děje. Zatímco jsem si sundávala plaveckou čepici a utírala se, pořád jsem cítila, jak mi v žilách koluje adrenalin.

„Hej, Mo, co se děje? Vycouvali snad Cyklóni z chystaného závodu?“

Její pohled mi řekl, že jsem úplně mimo. „Včera v noci hořelo,“ oznámila. „Umřela jedna holka z jedenáctého ročníku.“

Zastavila jsem se a ručník mi vypadl z rukou. „Kdo? Kdo umřel?“

Položila mi ruku na rameno. Ostatní holky nás pozorovaly. „Myslím, že to byla tvoje bývalá kamarádka. Larkin Ramseyová."

Nikdy nezapomenu na ten pocit, co ve mně Morganina slova vyvolala. Ještě pořád si vzpomínám, jak mi po zádech, jako slzy, stékaly vlhké kapky vody.

Moje bývalá kamarádka.

Larkin Ramseyová.

Na vzpomínkový obřad jsme tehdy přišli jako rodina. Kdo by si pomyslel, že za pár let tu budeme sedět znovu, tentokrát kvůli mně?

Kolem celé místnosti zářila stejná bílá světla jako tenkrát a uprostřed jeviště stála aspoň tři metry vysoká zvětšenina mého obličeje. Ta fotka vznikla asi před půlrokem na oslavě Jackových narozenin v restauraci Judy's. Měla jsem na sobě modrý svetr přes šedou košili se slunečnicemi a ve vlasech třpytivě modré sponky. Táta mě musel zachytit, zrovna když vyprávěl některý ze svých příšerných vtipů (*Jak se říká kousku sýra, který není tvůj? Sýr nacho!*) a já se mu strašně smála. Není to moje nejoblíbenější fotka, ale aspoň jsem na ní neměla uher na nose, kus jídla mezi zuby nebo něco podobně trapného. Každopádně mi připadalo hrozně divné vidět svůj gigantický obličej, na který zíral, no, skoro milion očí.

Pak přišla část, kdy lidé chodili dopředu a sdíleli své vzpomínky. Můj učitel chemie, doktor O'Neil, popsal, jak jsem při výrobě elektromagnetu téměř podpálila lavici (nevinná chyba při výpočtu) a jak jsem se vždy hlásila jako

první, kdykoliv nějaký mladší žák potřeboval pomoct s domácím úkolem.

Moje trenérka Trini vstala společně s holkama z mého týmu, Alli a Mo, a pověděla historku o loňském finálovém závodě se školou v San Mateo, kdy jsem jako překvapení předvedla skok vpřed schylmo, který nás nejen posunul na první místo, ale taky zajistil našemu družstvu místo na regionálních závodech. Alli se zmínila o tom, že jsem vždycky šla první do vody a poslední z vody. Mo mluvila o tom, jak moc jsem milovala veškerou hudbu (ale hlavně hudbu z 80. let) a že jsem o ní věděla skoro všechno, jak moc jsem zbožňovala zmrzlinu Wendy's a jak moc jim budu v družstvu chybět.

Moje učitelka španělštiny, paní Lopezová, se vyšňořila do svých nejlepších lněných šatů, a povyprávěla, jak jsem přeložila jednu epizodu ze seriálu *Přátelé* do španělštiny a jak jsem celé třídě zazpívala písničku „Smraďoch" (*„Gato Mololiente*"). Paní Lopezová z ní kousek zazpívala a všichni, dokonce i moji rodiče, se rozesmáli.

Všechny ty historky byly legrační. Všechny ty vzpomínky byly milé. Na vteřinu bylo docela snadné zapomenout, že se jedná o vzpomínkový obřad. Jako by ani nikdo neumřel. Nebylo to morbidní ani depresivní ani strašidelné. Vlastně bylo zábavné poslouchat, jak mě všichni měli rádi. Byla jsem hloupá, když jsem z toho měla obavy, když jsem si myslela, že pro mě bude těžké obřad sledovat. Lidé se tu cítili dobře. Jako na nějaké oslavě nebo večírku.

A tentokrát jsem byla za *hvězdu* já.

Pak se zvedly Sadie, Emma a Tess. Sledovala jsem, jak ruku v ruce přicházejí k jevišti. Vypadaly tak mladě. Tak živě.

Hezká, útlá, tmavovlasá Sadie měla na ruce prstýnek, co mění barvu podle nálady, který jsem jí věnovala ke třináctým narozeninám. Emma si stáhla blonďaté vlasy z obličeje a oči měla opuchlé pláčem. Tess, s hřívou rudých vlasů a s pihami po celém obličeji, držela v levé ruce jednu denivku.

Moji oblíbenou květinu.

Bylo zvláštní vidět ty tři beze mě. Jako by celý vesmír ztratil rovnováhu. Iniciály našich jmen tvořily slovo BEST, NEJLEPŠÍ, jako bychom byly nejlepší na světě. Když jsme byly malé, táta nám říkal Hrůzostrašná čtyřka. Jenomže teď už ta čtyřka měla o jednu členku míň.

Nemohly tušit, že sedím na pódiu, že je pozoruju, že jsem jen kousek od nich. Přestože jsem si ničím nebyla jistá, přála jsem si říct jim, že všechno bude v pořádku. Mrtví ale nemůžou mluvit.

Moje přítelkyně se podívaly jedna na druhou a zhluboka se nadechly. Pak Sadie začala zpívat. Její hlas zněl opuštěně. Nádherně.

Nezapomenu na tebe. Nezapomeneš na mě?
Nenech si život protéct mezi prsty. Neoplakávej vzpomínky.

Při slově *vzpomínky* na zlomek vteřiny zaváhala a její čistý soprán se roztřásl. Emma a Tess ji chytily se za ruce

a přidaly se k ní. Moje tři nejlepší přítelkyně jako by zůstaly v celém širém světě samy. Jejich dojímavá píseň se odrážela ve ztichlé místnosti.

Panebože.

Rozhlédla jsem se kolem.

Máma se roztřásla a začala plakat. Táta se snažil zůstat silný, ale přesto nedokázal zadržet slzy, které mu stékaly po tvářích. Máma objala Jacka, který se prázdnýma očima díval přímo před sebe, a skryla svou tvář v jeho vlasech. Stačilo jen pár prvních řádků písničky a celá místnost se rozplakala. Učitelé, přátelé. Spolužáci, které jsem měla ráda, spolužáci, které jsem nesnášela, spolužáci, které jsem skoro neznala. Všichni plakali.

Oplakávali mě.

A pak jsem ho uviděla. Jeho tmavé, dlouhé a rozcuchané vlasy. Jeho temně modré oči, které upíral na podlahu pokrytou bílým linoleem. Jeho měkoučkou, obnošenou koženou bundu, ke které jsem se tolikrát přitulila. Jeho dokonalé rty. Rty, které jsem téměř jedenáct měsíců dennodenně líbala. Jako duch se vplížil dozadu do tělocvičny. Jenomže *on* nebyl žádný duch.

Já ano.

A pak se všechno ztratilo.

KAPITOLA 2

vezmi si další kousek mého srdce, zlato

Slezla jsem z nemocničního vozíku a přečetla si kartu, která se vyplňuje po smrti pacienta. Doktor tam poznačil čas mého úmrtí (20:22) a tři slova, na která nikdy nezapomenu.

Akutní hypertrofická kardiomyopatie.

Neboli selhání srdce.

Tehdy jsem to ještě nevěděla, ale ten doktor se zmýlil. Mně neselhalo srdce. Někdo mi ho zlomil.

Zpočátku jsem byla naštvaná sama na sebe. Měla jsem být opatrnější. Měla jsem chodit na pravidelné preventivní prohlídky nebo brát léky. Neměla jsem na sebe být tak tvrdá při trénování skoků do vody a myslet si, že se mi nemůže nic stát. Protože v momentě, kdy jsem se posadila a zjistila, že jsem mrtvá, dala bych cokoliv – vlastně *všechno* – za druhou šanci. Měla jsem pocit, že mi všichni lhali. Slibovali mi dobrý, zdravý, normální život. *Táta* mi ho sliboval.

Místo toho jsem sledovala skupinu doktorů a sester, co hleděli na můj rentgenový snímek – zavěšený ve světelném rámu na zdi – a nic jsem nechápala.

Všichni ti odborníci zírali na můj snímek. Šeptali. Ukazovali. Hádali se.

„Co se děje?“ chtěla jsem vědět.

Nikdo mi neodpověděl, a tak jsem přistoupila ke světelnému rámu a přes jejich bílé pláště a stetoskopy se snažila pro sebe získat lepší výhled *na* sebe.

Víte, já už viděla spousty rentgenových snímků (táta je často nosil domů a zkoušel mě i Jacka ze znalostí různých částí srdce), ale tenhle byl jiný. Žádné z těch cizích srdcí na snímcích nevypadalo jako to moje právě teď. Něco bylo rozhodně špatně.

Hleděla jsem na obraz svého srdce na chladném, nepřátelském snímku a uvědomila si, kde je chyba. Nezabil mě šelest na srdci.

Zabilo mě *zlomené srdce*.

V tom okamžiku se mi vrátily vzpomínky na celý večer a složily se v mé paměti jako hromada cihel. Jejich síla mnou trhla zpátky a já chytila jednoho doktora za paži, abych získala ztracenou rovnováhu. Moje ruka ale prošla skrz něj a já upadla na podlahu. On si ničeho nevšiml.

Najednou jsem si vzpomněla na poslední slova, která mi Jacob řekl. Byla to poslední slova, která jsem slyšela jako žijící dívka, a byla to *tři* nejhorší slova v celé historii.

Já tě nemiluju.

To bylo těsně před tím, než všechno získalo podivný, nezdravě zelenkavý odstín. Než celá místnost zčernala. Než jsem v hrudi ucítila ostrou, tepající a pronikavou bolest, jakou jsem nikdy dřív nepoznala ani si nedokázala představit.

Přitiskla jsem si ruce na hrudník a poslouchala. Čekala. Nic se neozvalo. Nebylo slyšet žádné známé *bum-bum, bum-bum*. Nic.

„Srdce se přece nemůže zlomit," zaslechnu říkat jednoho doktora.

Hm, chcete se vsadit?

Klidně bych se tu s nimi posadila a všechno jim vysvětlila, ale nebyl čas.

Kdyby ten večer byli na mém místě a slyšeli, co jsem slyšela já, nebo cítili, co jsem cítila já, třeba by pochopili, že je taková smrt možná. Snad by pak odložili svá vědecká fakta a diplomy z prominentních univerzit stranou a na chvíli by zkusili uvažovat srdcem a ne hlavou.

Kdyby se tak stalo, možná bych se pak nemusela koukat, jak mě jeden z těch odborníků rozřezává a nahlíží dovnitř, jen aby potvrdil to, co už bylo každému předem jasné z mého rentgenového snímku.

„Všichni se budete cítit jako pitomci," ulevila jsem si, zatímco jsem se vlekla za doktory, kteří naložili mé tělo do výtahu a stiskli tlačítko s písmenem M jako MÁRNICE. Jo, to je to místo, kam se nikomu nechce. Márnice je strašidelná sama o sobě, ale věřte mi, že když jste to VY, kdo tu leží

celý studený a ztuhlý – a ano, nahý – na stole a na koho se všichni dívají, je ještě mnohem strašidelnější.

Ne že bych to byla opravdu, skutečně já. Mé *opravdové* já sedělo na jiném stole na opačném konci místnosti, kopalo nohama do kovového rámu a kousalo si nehty. Dívalo se. Čekalo. Přálo si, aby ho někdo poslouchal.

„Máte to tam černé na bílém!“ vykřikla jsem. „Copak vám to nestačí, lidi?“

Asi ne.

Ani trochu se mi to nelíbilo. Celé mi to připadalo jako obrovská invaze do mého soukromí. Nechtěla jsem, aby mě nějaký cizí člověk rozřezal, podíval se dovnitř a objevil všechna moje tajemství.

Moje zlomené srdce byla moje věc. Ne jejich.

Všechno to ale bylo kvůli tátovi, který tomu potřeboval přijít na kloub. Můj táta byl šílený vědec a moje smrt pro něj představovala hádanku. Nedokázal ji pochopit, a tak se musel přesvědčit na vlastní oči. I přesto, že ho máma žádala, aby to nedělal, i když ho prosila, aby mě nerozřezal na kusy. On ale nedokázal pohřbít svou dceru, aniž by se nedozvěděl pravdu.

Naneštěstí pro mě existoval jen jediný způsob, jak to zjistit. A když mě rozřezali, nakonec, a to musím přiznat, jsem tomu s konečnou platností uvěřila i já sama.

Nedokázala jsem se dívat, jak patolog provádí řez. Zatímco skalpel pronikal do mé hrudi, pevně jsem zavřela oči a zadržela dech.

Otevřeli mě. Celou. Do posledního místečka. Svýma pronikavýma očima nahlédli tak hluboko, jak se jen dalo. Provedli všechna měření. Zaznamenali všechna zjištění. Ne že by mi něco z toho mohlo pomoct.

Když ale konečně rozřezali můj hrudní koš a vydolovali z něho moje šestnáctileté srdce, myslím, možná, že jim to trošičku zlomilo i jejich vlastní srdce.

Bylo to přesně tak, jak to vypadalo na rentgenovém snímku. I přestože to jejich věda nedokázala vysvětlit. I přestože se takové věci stávají jen v přihlouplých milostných písničkách. Nakoukla jsem tátovi přes rameno, naklonila se na nad své mrtvé tělo a zůstala jsem upřeně zírat. Bylo tady.

Moje srdce.

Spící. Tiché. A k všeobecnému údivu rozlomené na dvě dokonale souměrné poloviny.

kapitola 3

sýr zůstane sám

Pohřbili mě dva dny po školním vzpomínkovém obřadu. Znáte ten nepříjemný pocit, když se sobota a neděle – ty úžasné, báječné, kouzelné dny – chýlí ke konci? Zrovna když těsně před začátkem hlavního večerního zpravodajství začnou hodinové ručičky na obrazovce odtikávat své hrůzostrašné *tiktaktikataktiktak* a vy si uvědomíte, že jste ještě nezačali psát své domácí úkoly?

Tohle bylo přesně takové, jenomže padesát tisíckrát horší. Mluvím o *posledním* nedělním splínu.

Máma poprosila Sadii, která byla od druhé třídy mojí stylistkou, aby mi pro tuhle významnou příležitost vybrala vhodné šaty a boty. Zvolila mé oblíbené temně fialové bavlněné šaty s růžovými a bílými kvítky, skrytými postranními kapsami a jednoduchou mašlí, která se zavazovala vzadu. Boty byly jednoduché černé baleríny, které jsem měla moc ráda, protože se na slunci pěkně leskly (no, tam, kam jdu, se asi moc lesknout nebudou).

Rozhodly se nechat mi rozpuštěné vlasy, které mi rámovaly obličej (vypadala jsem jako Ofélie). V létě jsem si je málem nechala ustřihnout, ale když jsem je viděla takhle rozprostřené, byla jsem ráda, že jsem to neudělala. Nakonec holky požádaly mámu a tátu, aby mě pohřbili se zlatým náhrdelníkem ve tvaru srdíčka – jedním ze čtyř, které jsme si před nástupem na střední školu společně koupily v San Francisku v jednom malém obchůdku s názvem Králičí nora.

Na ten den si vzpomínám, jako by to bylo dnes.

Probíraly jsme výsledky našeho veledůležitého dotazníku *Která Disneyho princezna jsi?,* a divily se, jak vědecky přesně nám to vyšlo.

Objekt A: Sadie byla zcela jasně princezna Jasmína. Byla úchvatně a exoticky krásná (její máma pocházela z Izraele a navíc byla modelkou) a dokázala zazpívat „Zcela nový svět" s takovým nadšením jako nikdo jiný na světě.

Objekt B: Emma se ukázala být princeznou Aurorou ze Šípkové Růženky, což dávalo naprostý smysl, protože byla a) blond, b) notorický spáč a c) tak neuvěřitelně milá, že kamkoliv šla, doprovázel ji zpěv ptáků.

Objekt C: Tess připadla Ariel, což byla víc než dokonalá volba, jelikož měla dlouhé rusé vlasy a byla totálně poblázněná jedním klukem z naší třídy, který se jmenoval Eric. A když chodila na základní školu, byl jejím domácím mazlíčkem krab poustevník. Co víc by potřebovala k tomu, aby byla princeznou Ariel? (Odpověď: Já myslím, že nic.)

A pak jsem tu byla já.

Objekt D: Belle.

Nebylo na tom absolutně nic překvapivého, jelikož jsem od chvíle, co mou mateřskou školku navštívil Pták Buk ze Sezamové ulice, měla ráda kluky s hustými, načechranými vlasy. Navíc jsem byla vášnivou čtenářkou a od okamžiku, co jsme vypadly ze základní školy, jsem pro nás čtyři plánovala pomaturitní výlet do Evropy.

Chci říct, no tak. Přece *musí* existovat víc než tenhle provinční život.

Jakmile každá z nás dostala šanci zazpívat si své příslušné disneyovské sólo, zakoply jsme o Králičí noru – a to doslova. Byl to obchůdek uprostřed Mission District, do kterého jsme zapadly opravdu jako do nory. Měli v něm nejrůznější tretky a retro oblečení, jako třeba krajkové rukavice, staré slamáky, starodávnou bižuterii a porcelánové konvice. Věci, které jste pravděpodobně nikdy nehledali, ale které jste tu v žádném případě nemohli jen tak nechat.

Věci jako naše náhrdelníky.

Řetízky jsme měly přibližně stejné – jemné, zlaté, ani příliš dlouhé, ani příliš krátké – ale každá měla jiný přívěsek. Emma si vybrala kolibříka (viz výše, zpívající ptáci), Tess sáhla po mořské panně (chcete zdůvodnění? Tess jich má aspoň dvacet!) a Sadie si zvolila jednoduchou zlatou hvězdičku. Jejím snem bylo jít na Juilliard a stát se slavnou herečkou, a já jsem měla pocit, že jí to určitě vyjde. Byla jednou z těch lidí, v jejichž přítomnosti se každý cítí přímo

neuvěřitelně. Se Sadií bylo všechno jasné a jednoduché. Emmu a Tess jsem měla ráda jako sestry, ale mé spojení se Sadií se nedalo popsat. Byla víc než jen nejlepší přítelkyně nebo sestra. Byla mojí spřízněnou duší.

Můj přívěsek bylo malé zlaté srdíčko, protože já z nás byla největší romantik – a věřila jsem, že ať se děje cokoliv, každá z nás najde svou dokonalou polovinu.

Nemohla jsem se svého šťastného konce dočkat. (Ach ta zvrácená ironie.)

Nakonec jsem byla moc ráda, že mám svůj náhrdelník s sebou. Připomínal mi moje přítelkyně a domov. Díky němu jsem se cítila klidnější a bezpečnější. Hlavně když zavřeli mou rakev.

„… zem zemi…“

Počkejte.

„… popel popelu…“

Prosím.

„… prach prachu…“

Ne, prosím, přestaňte.

„… pokoj její duši…“

Sbohem, narůžovělá záři pohřební síně. Sbohem, blikající světla. Sbohem, domove, sbohem, dechu, sbohem, dotýkání a objímání, sbohem, živote.

Světla zhasla. Světla vypnula.

Najednou jsem dostala strach.

Pak se dav rozestoupil a vpředu se objevil Jack. Zatahal jednoho zřízence za rukáv. „Můžu něco říct?“

Muž přikývl. Je legrační, že mě do zapomnění posílal chlapík, kterého jsem vůbec neznala.

Jack se postavil před mé přátele a členy rodiny; všichni měli na očích sluneční brýle, v rukou kapesníky a naleštěné boty jim zapadaly do písku. Ve srovnání s nimi vypadal Jack strašně maličký. Malý muž v malém obleku. Chtěla jsem se k němu rozběhnout. Hodit si ho na záda a pelášit s ním domů.

Rozplakal se. Táta vstal a pomohl mu s proslovem, který pro mě napsal. „Milá Čedar." (To byla jen jedna ze „sýrových" přezdívek, které jsem za léta získala.)

Ještě naposledy jsem se podívala. Na mámu, tátu, Jacka. Tři mušketýři v řadě. Tři mušketýři, kde měli být čtyři.

Sklopila jsem oči.

Opravdu se to děje.

Tam, kde jsem měla být, zůstalo jen prázdné místo. Tam, kde měl být život, zůstala jen prázdná židle. Zůstala jen jáma v prázdné, tiché zemi.

Panebože.

Opravdu, opravdu, ale opravdu jsem tam nechtěla jít.

Ale šla.

KAPITOLA 4

omluvte mě, zatímco líbám oblohu

Padala jsem. Padala jsem skrz čas a prostor a hvězdy a oblohu a všechno mezi tím. Padala jsem dny a týdny a věky věků. Padala jsem, dokud jsem nezapomněla, že padám.

Když jsem dopadla, svět se pode mnou natáhnul jako nekonečná postel – jako oceán nejměkčích prostěradel a nejteplejších přikrývek a nejnaducanějších polštářů. Spala jsem ve vakuu snů a vzpomínek. Řítila jsem se městy a kaňony a fotografiemi z rodinných dovolených, narozeninových oslav, odřených kolen a vánočních rán. Hnala jsem se kolem nejlepších přátel, baletních představení a kolečkových bruslí. Znovu jsem prožívala první rande. První polibky. První lásku.

Pak jsem kdesi v hloubi své hrudi ucítila tupou, pulzující bolest. Podivnou prázdnotu. Bolest tam, kde kdysi dávno, za sedmero horami a devatero řekami, bilo moje srdce.

Otevřela jsem oči.

ČÁST 2

popření

KAPITOLA 5

dlouhá a klikatá cesta

Všude byla tma. Všechno kolem mě letělo rychlostí milion kilometrů za hodinu. Stromy a útesy a oceán, na které občas dopadl slabý paprsek světla, se kolem míhaly, jako když příliš rychle přepínáte programy na televizi. Obličej jsem měla přitisknutý ke studenému sklu, které hučelo a třáslo se. Nadskakovala jsem na sedadle, jako by bylo živé. Na každém, i tom nejmenším hrbolu, sebou autobus cuknul.

Bum, bum, bum.

Napřímila jsem se. Pomalu jsem odlepila obličej od skla.

Páni.

Bolelo mě celé tělo. Jako bych právě uběhla půlmaraton nebo absolvovala pět lekcí mámina kickboxu za sebou.

Dotkla jsem se tváře a ucítila něco vlhkého.

No, fuj. Copak jsem se celá poslintala?

Protřela jsem si oči, zvedla ruce nad hlavu a protáhla se. Můj žaludek hlasitě zaprotestoval, a tak jsem se radši posadila zpátky a rozhlédla se kolem.

„Za pět minut dorazíme na konečnou zastávku," zachrčel z reproduktoru hluboký hlas.

Zvedla jsem hlavu a ve velkém zpětném zrcátku jsem zahlédla starého muže. Na nose měl brýle se silnými skly, byl úplně plešatý a obličej měl rozrytý hlubokými vráskami. Na sobě měl tmavě modrou bundu, jakou nosívají námořníci. Vypadal tak na sto padesát let. Rozhodně byl příliš starý, než aby mohl řídit autobus.

Tak počkat.

Co dělám v autobuse?

Provedla jsem rychlý průzkum. Tak jo, bylo to divné. Byla jsem jediná cestující v autobuse. Obklopovaly mě řady a řady prázdných sedadel. Začala jsem si dělat starosti, měla jsem pocit, že se mi zrychlil tep a srdce se mi rozbušilo až v krku. Jenomže… ne. Položila jsem si ruku na hruď a nic jsem necítila. Byla jsem prázdná. Podivně prázdná.

„Ehm, promiňte?" Měla jsem drsný hlas, a tak jsem si odkašlala. „Pane? Prosím vás, kde to jsem?"

„V autobuse severokalifornské dopravní společnosti." Jeho tvář přebíhaly stíny, jak jsme se dál řítili po dálnici.

„A kam jedeme?"

„Z Big Sur do parku Coyote Point." *Coyote Point?* To bylo tak dvacet minut od našeho domu. Podívala jsem se skrz studené sklo a snažila se rozeznat okolí, ale venku byla opravdu velká tma a jeli jsme příliš rychle. Trochu jsem sklo otřela, ale moc to nepomohlo.

„Jak jsem se sem dostala?"

Vybuchl smíchy. „To se ptáš ty mě?“ Jeho hlas mi trochu připomínal mého dědu Franka. Byl sarkasticko-milý. Já jsem ale zrovna neměla náladu.

„Počkejte chvíli.“ Znovu jsem zamžourala z okna. Měla jsem dojem, že jsem v dálce zahlédla cosi povědomého. Byl to maják? Možná Pigeon Point, kam nás táta brával hrát frisbee? Přitiskla jsem nos na sklo.

Je to on. Nebo ne?

Zavolala jsem na řidiče. „Pane? Můžete mě odvézt domů, prosím? Není to odtud daleko. Máma a táta vám to zaplatí, přísahám.“

Jel dál. Ani mi neodpověděl.

„Pane?“ Pokusila jsem se vstát a dostat se blíž k němu, ale autobus náhle změnil směr a já jsem zapadla zpátky na sedadlo.

Bum, bum.

Zkusila jsem to znovu a pomalu si razila cestu uličkou. „Pane? Pane, prosím.“ Přesedávala jsem ze sedadla na sedadlo a po centimetrech se blížila k přední části autobusu, a snažila se cestou neupadnout. Nohy se mi lepily k podlaze. Jako by tu někdo rozlil limonádu a nenamáhal se to po sobě setřít.

Trvalo mi to celou minutu, ale konečně jsem se dostala na sedadlo přímo za řidičem. Ze všeho nadskakování a cukání se mi trochu zatočila hlava.

„Promiňte,“ oslovila jsem ho opět, tentokrát hlasitěji. „Ptala jsem se, jestli byste mě nemohl vysadit u našeho

domu. Je to číslo jedenáct na Magellanově ulici, jen kousek od hlavní silnice."

„Je zakázáno zastavovat jinde než na určených zastávkách."

Najednou jsem znervózněla. Jak se dostanu domů? Neměla jsem telefon ani peníze ani nic jiného.

„Kde jsou všichni ostatní?"

Bum, bum, bum.

„Už vystoupili."

„Jak dlouho jsem spala?" *Bum.*

„Dlouho."

„Proč jste mě nevzbudil?"

„To není moje práce." Natáhl se po mikrofonu. „Za dvě minuty dorazíme na poslední zastávku." V reproduktoru to pronikavě, ostře zapraskalo. Trhla jsem sebou a zacpala si uši.

Zbytek cesty jsme jeli v tichu. Noc ubíhala, dokud jsem neucítila, že autobus zařadil nižší rychlost. Zpomalovali jsme. Pneumatiky zavrzaly, jak autobus vjel na štěrkem vysypané parkoviště, osvětlené červeným neonem. S příšerným skřípěním autobus začal brzdit. Vydal hlasitý povzdech, jako by se naposledy nadechoval, a konečně zastavil.

Otřela jsem další místo na zamlženém skle a snažila se rozluštit podivně známý neonový nápis.

Počkat. Cože?

Jak se mi v paměti zjevovaly zapomenuté obrazy, zvuky a vůně, začala se mi točit hlava. Uchvátilo mě tornádo pal-

čivé, neutuchající bolesti, padajících hvězd a bezedných černých děr. Ohlušil mě smích a ozvěna chlapeckého povykování, které se ke mně neslo přes dýmem zaplněnou dálnici pokrytou vraky motocyklů. Zalily mě slzy. Ozářily mě svíčky, dostala jsem klaustrofobický záchvat a všechno zavalila hlína. A oheň a bláto pronikající do každičké trhliny.

Chytila jsem se za hlavu. Měla jsem pocit, že mi vybuchne mozek.

Vzpomínám si, jak jsem hrabala.

Pusťte mě ven.

Škrábala.

Pomozte mi.

Drápala.

Prosím.

Obklopovalo mě ticho. Nehybnost. Zatuchlost. Temnota.

Nekonečno.

Hlas starého muže mě vytrhl ze vzpomínání a přivedl mě zpátky. „Jsme tady, vystupovat."

Polkla jsem a otřásla se. Oheň a bolest zmizely stejně rychle, jako se objevily.

„Kde to jsem?" zašeptala jsem.

Nikde. Jsem nikde.

„Poslední zastávka." Natáhl se po žluté páce a se zabručením za ni zatáhl.

Dveře se otevřely. Ovanul mě chladný vzduch, v němž bylo cítit známou vůni oceánu a divokých květin. Jenomže tentokrát jsem ve vzduchu cítila i závan něčeho nového.

Něčeho jako… hlíny. Překřížila jsem paže a roztřásla se zimou. Škoda, že nemám bundu.

Ale ne, moje mikina. Ta s malými tučňáky.

Měla jsem ještě jednu otázku, ale něco mi říkalo, že odpověď se mi nebude líbit.

„Pane?“

Jeho kouřové oči se vpálily do mých. Zhluboka, nervózně jsem se nadechla.

„Co je to za poslední zastávku?“

Kývl k otevřeným dveřím. „Vítej na věčnosti.“

kapitola 6

ó, nebe je místo na zemi

Nebe. (Fakt?) Nejsem si tak úplně jistá, jak měla podle mého očekávání celá ta věc s *posmrtným životem* přesně vypadat, ale tak trochu jsem doufala, že tam budou načechrané obláčky, obrovské vodní skluzavky, kreslená zlatá štěňata a celý den, každý den, se tam budu prohánět na černém oři.

Ani náhodou.

Vystoupila jsem z autobusu a rozhlédla se kolem. Fajn, rozhodně nejsem nikde na Zemi. Chci říct, připadalo mi to jako Země. Vypadalo to jako Země. Dokonce to *chutnalo* jako Země, ať už to zní jakkoliv podivně. Jenomže vzduch tu byl mnohem sladší, jako by byl vyrobený z javorového sirupu a dýňového koláče.

Hamloafe, myslím, že už nejsme v Kansasu.

Sledovala jsem, jak autobus mizí – a ve chvíli, kdy mi začalo docházet, že jsem zůstala úplně sama na hrůzu nahánějícím parkovišti, bez bundy, bez telefonu, bez přátel – jsem

ucítila, že se pod tou příjemnou sladkostí skrývá něco dalšího. Něco kyselého a hnilobného. Nějaká pachuť.

Pak mi to docvaklo.

Ve vzduchu bylo cítit shnilé květiny.

Ne, shnilé *růže*.

Přesně jako ty, které lidé přinesli na můj pohřeb. Přesně jako ty, které hodili do hrobu, jakmile mě tam uložili.

Pořád ještě slyším duté *buch-buch-buch*, jak trnité stonky dopadaly na dubovou rakev, až ji květiny jedna po druhé celou pokryly. Pořád si ještě pamatuju, jak se jejich vůně měnila, když ubíhaly hodiny, dny a týdny.

Jak byla odporná, zkažená, sladká.

Čím víc jsem na to myslela, tím víc jsem si uvědomovala, že ten pach cítím úplně všude. Že ho mám na jazyku, v nose, v krku – že mě dusí pomyšlením na smrt a umírání a hnijící růžové květy. Bylo mi na zvracení, přestože ve mně už nic nezůstalo.

Nezáleželo na tom. Stejně jsem zvracela.

Kašlala jsem, dusila se a svíjela se na asfaltu. Oči, vlasy a plíce se mi naplnily štěrkem a pískem, až jsem nemohla dělat nic jiného, než se stočit do klubíčka a čekat, dokud ta hrůza nepomine. Bolela mě každá část těla, jako by mi v hlavě vybuchl celý vesmír, jako by se mé tělo trhalo na kusy ve snaze obrátit se naruby. Nebo ve snaze vytvořit něco nového, něco, co se mi bude zvráceně podobat.

Když to nejhorší přešlo, zůstala jsem ležet na zemi, ztrácela a nabývala vědomí a toulala se v podivuhodné směsici

obrazů a vzpomínek. Třeba jak Jack vždycky nakrčil nos, když se smál. Nebo jak Hamloaf ve spánku štěkal a prděl. *Hafprd. Prdhaf.* Jak se přelévaly chladivé, nazelenalé vlny Pacifiku.

Jako bych byla ve stejné chvíli všude a nikde. Bylo mi dvanáct, táta mě vzal na výlet ve svém červeném kabrioletu a společně s Beach Boys jsme cestou zpívali „God Only Knows." Bylo mi devět a se Sadií, Emmou a Tess jsme probíhaly pod postřikovačem a řehtaly se, jak nás Hamloaf marně honí po celé zahradě. Bylo mi patnáct, s Jacobem jsme si v poslední letní den vyjeli na pláž, kde vzal můj obličej do dlaní a řekl, že mě miluje.

Náhlý závan horkého vzduchu mě přinutil otevřít oči. Prudce jsem zamrkala a ucítila, jak se mi rozšířily a zase zúžily zorničky. Na chvíli jsem měla před očima jen černo, ale za chvíli jsem začala rozeznávat měkkou červenou záři, která se ke mně blížila jako pár pokroucených rukou a ukazovala, ať ji následuju. Nakonec jsem na opačném konci parkoviště objevila zdroj světla: známý neonový nápis, který bzučel a blikal a zpříjemňoval temnotu.

Zamžourala jsem a konečně jsem zase viděla okolní svět. Četla jsem:

KOUSEK NEBE

„Cože?" Zaškrábalo mě v krku, jako bych ho měla plný popela. „Ta pizzerie?"

Ještě chvíli jsem ležela na asfaltu zhypnotizovaná tajuplnou neonovou září, která mě celou zalévala. Kousek nebe byl odjakživa oblíbeným místem celé naší rodiny. Přestože dlažba na podlaze už byla notně prošlapaná a boxy – oranžové s hnědými pruhy, na mnoha místech roztrhané a přelepené skrz naskrz lepicí páskou – pocházely ze sedmdesátých let, bylo tohle místo tradičním místem setkání Eaganovy rodiny už dlouhé roky.

Neměli tu nejlepší pizzu na jih od San Franciska.

Měli tu nejlepší pizzu na *celém západním pobřeží*.

Možná i na světě.

A jelikož se restaurace nacházela přes silnici od oceánu, asi pět set metrů nad mořem, byl odtud úchvatný výhled. Nebo, jak říkával táta: „nebeský".

Tohle všechno je jenom zlý sen, řekla jsem si. *Určitě ležím v posteli, jsem v naprostém bezpečí, v naprostém pohodlí. Hamloaf leží vedle mě. Jack je ve svém pokoji jen přes chodbu.*

Všechno je v pořádku.

Ale proč mě trápí tak strašná noční můra? Asi jsem snědla něco zkaženého. Nebo mě čeká test z dějepisu. Anebo jsem si nevyčistila zuby nití.

Jenomže pak jsem si vzpomněla.

Jacob. Pohádala jsem se s Jacobem.

Strčila jsem si ruce do kapes.

Byly prázdné.

Horečně jsem se rozhlédla a hledala telefonní automat.

Musím mu zavolat. Vím, že ho to mrzí. Vím, že to nemyslel vážně…

Mou myšlenku přerušilo hlasité zakručení v žaludku. No páni. Asi jsem měla větší hlad, než jsem si myslela. Pomalu, velice pomalu se mi podařilo postavit se na nohy. Opatrně jsem pokládala jednu nohu před druhou a blížila se ke známým skleněným dveřím. Každý krok, který jsem udělala, mě vedl dál a dál od mého starého života na zemi. Každým krokem jsem opouštěla své přátele a rodinu a vstupovala do rudého zářivého neonového světla.

Snažila jsem se o tom nepřemýšlet.

Jakmile jsem se dostala dostatečně blízko, nahlédla jsem oknem dovnitř. Zvenčí všechno vypadalo úplně normálně. Zem pokrývala prošlapaná barevná dlažba, restauraci osvětlovalo bídné osvětlení, na stropě skřípěly ventilátory, ze stěn se odlupoval žlutý nátěr a vzadu se vršil aspoň milion krabic na pizzu. Pokusila jsem se ignorovat skutečnost, že box, kde jsme obvykle s rodinou sedávali, je prázdný, i když jsem je tam téměř všechny viděla. Vzpomněla jsem si, jak se máma vždycky smála, když si Jack s tátou po stole posílali sáčky s cukrem.

V očích mě začaly pálit slzy. Podívala jsem se na své černé baleríny.

Už brzy je uvidím. Už brzy se vrátím domů.

Nebyla jsem si jistá, jestli chci opravdu vejít dovnitř, ale vzhledem ke kručícímu žaludku, a dost omezeným možnostem, se to zdálo jako ta nejlepší věc, jakou jsem mohla

udělat. Téměř okamžitě mě do nosu udeřila vůně probublávající rajčatové omáčky, křupavého pečeného těsta a na jazyku se rozpouštějící mozzarely. Páni, to byla dobrota. Zhluboka jsem se toho místa nadechla a nechala se obklopit jeho příjemným horkem.

Mňam, mňamy-mňam.

V boxu po mé pravé ruce jsem zahlédla přibližně stejně starou dívku, která si prohlížela časopis *Cosmopolitan*. Vypadala jako punková princezna křížená s hipsterem ze San Franciska: vlnité blond vlasy měla dost nešťastně zastřižené do chomáčovitého mikáda (chmikáda?), na očích měla černé brýle se silnou obrubou a na zápěstích jí při každém otočení stránky cinkala a řinčela spousta ostře růžových náramků.

Cink-řink, cink-řink.

Protočila jsem panenky.

Naproti seděl malý kluk v mikině s nápisem Harvard, který vypadal jen o pár let mladší než Jack. Obličej – zcela posetý pihami – měl přilepený k Nintendu DS, jako by byl v nějakém virtuálním transu. Chvíli jsem sledovala, jak prsty doslova létá po tlačítcích, a bylo mi ho trochu líto. V pěti nebo šesti letech byl příliš mladý na to, aby skončil sám na místě, jako je tohle.

Ale to samé platilo i pro mých patnáct let.

Dívku v květovaných šatech na opačném konci místnosti evidentně zcela pohltil sladký dívčí román a o tři stoly dál se kluk oblečený jako fotbalový zadák bavil s holkou s červenými vlasy, ostnatým obojkem a černou rtěnkou.

No tak fajn.

Žádného z těchto lidí jsem nikdy předtím neviděla. Přestože jsem za života tuhle pizzerii pravidelně navštěvovala, nebyla mi povědomá ani jediná tvář. Připadalo mi trochu divné vidět místnost plnou cizích lidí, zvlášť když si mě nikdo z nich vůbec nevšímal. Přešla jsem k malému boxu v koutě, kde někdo nechal na stole stát magickou kouli. Usmála jsem se.

Aspoň NĚKTERÉ věci se nikdy nemění.

Rodina, která vedla tohle místo, s oblibou sbírala celou řadu věcí – lampy, popelníky, žvýkačkové automaty, divné obrazy, králičí hlavy s jelením parožím a spoustu dalších cetek. Během let se Kousek nebe stal skladištěm starého harampádí, o které nikdo nestál, ale které by nikdo nevyhodil. Připadalo mi to fantastické.

Podívala jsem se na magickou kouli a položila jsem jí jedinou otázku, kterou jsem dokázala vymyslet.

Už se můžu vrátit domů?

Vzala jsem kouli do rukou, jemně s ní zatřásla a pozorovala, jak se v modré bublině nemotorně obrací malý umělohmotný hranolek. Po vteřině se v průhledném okénku objevila odpověď. S TÍM NEPOČÍTEJ.

Položila jsem magickou kouli zpátky na stůl, tentokrát už ne tak jemně.

Pro mě za mě. Magické koule jsou stejně k ničemu.

Zničehonic jsem se cítila neviditelná. Zapomenutá. Jako by si svět ze mě opravdu nepěkně vystřelil, ačkoliv jsem neudělala

nic, čím bych si takové zacházení zasloužila. Pevně jsem zavřela oči a pomodlila se, aby někdo – *kdokoliv* – prošel těmi dveřmi a vzal mě domů. Aby tenhle špatný sen konečně skončil.

„Ať jsem zase doma. Ať jsem se Sadií. Klidně ať píšu ten nejtěžší, nejšílenější test z algebry, ale hlavně ať jsem pryč odsud," žádala jsem potichu vesmír. „Prosím."

Když jsem ale otevřela oči, ten malý kluk pořád hrál svou videohru. Náramky stále cinkaly. Zadák se nepřestal snažit skórovat u Slečny gothičky.

Měla jsem pocit, že se pode mnou propadá podlaha.

Vlastně jsem si to i *přála*.

Z mé sebelítostné nálady mě vytrhl zvuk špatného televizního signálu. Zadívala jsem se do zadní části restaurace, tam, kde se hromadily krabice na pizzu.

V koutě – s nohama v odřených bagančatech na malém stolku – seděl asi sedmnáctiletý kluk, který zápasil se zastaralým televizním ovladačem ve snaze přepnout program. Na zlomek vteřiny se naše oči setkaly a já jsem ucítila zvláštní píchání po celých ramenech, jako bych procházela oblakem statické elektřiny. Měl tmavé oči, ani hnědé ani zelené, jako by se nemohly rozhodnout, jakou barvu mají mít. Byl pěkně opálený, jak to v Kalifornii bývá, když celé léto strávíte surfováním na pláži. Měl tmavě kaštanové vlasy ostříhané nakrátko, skoro jako voják nebo jako ten kluk ve filmu *Stmívání* (ten vlkodlak, ne ten upír).

Chvíli jsem ho pozorovala a snažila se přijít na to, co mi na něm připadá povědomé. Zkontrolovala jsem jeho vojen-

ské boty. Vybledlé džíny a obnošené šedé tričko. Letecké sluneční brýle, které měl zavěšené za výstřih. Největší dojem na mě ale udělala jeho bunda z hnědé kůže, s kapsami, pletenými manžetami… a dokonce límcem z umělé kožešiny.

Pak mi to došlo. Nebyl mi povědomý jeho obličej, ale jeho oblečení! Tenhle kluk jako by vypadl z osmdesátých let. Jako by byl pilotem stíhačky. Úplný Tom Cruise z filmu *Top Gun*, jinak známého jako NEJLEPŠÍ FILM VŠECH DOB. V duchu jsem se usmála, cítila jsem se trochu hloupě. Okamžitě mě napadla písnička a nedala mi pokoj, dokud jsem si ji potichu nezazpívala.

Dáálnicééé… dóóó… nebezpečííí!

Jenomže pak jsem si všimla jeho jizvy.

Byla hluboká, se zubatými okraji, a táhla se na vnější straně ruky od prstů, přes zápěstí a ztrácela se pod rukávem.

Au.

„Všechny nové duše se musejí hlásit u pultu," přerušil zničehonic ženský hlas mé vnitřní karaoke.

Prudce jsem se otočila a spatřila šedovlasou Asiatku, která seděla na stoličce za pultem. Před sebou měla rozloženou velkou křížovku, do níž hleděla přes brýle s jasně červenou obrubou, které měla posazené v polovině nosu.

„Jméno?" pronesla hlasem, jenž byl z jedné třetiny znuděný a ze dvou třetin otrávený a podívala se přímo na mě.

Rozhlédla jsem se doleva i doprava, ale nikdo v místnosti nereagoval. Zcela určitě tedy mluvila se mnou.

„Ehm, Brie Eaganová?"

„Jdeš pozdě."

„Opravdu?" Ukázala na hodiny na zdi, které očividně neukazovaly čas.

„Omlouvám se."

Žena s křížovkou na mě mávla. „To nevadí. Pojď sem a posaď se. Máme tu nějaké papírování. A taky mi můžeš pomoct s křížovkou."

Znovu mi zakručelo v žaludku, a tentokrát mnohem hlasitěji. Ohlédla jsem se na dvojníka Toma Cruise, který vyměnil dálkový ovladač za velice chutně vyhlížející kousek pizzy.

Panebože, co to je, artyčoky nebo na slunci sušená rajčata?

Zatímco se co nejpomaleji – určitě schválně – zakusoval do tlustého kousku pizzy, nespouštěl ze mě oči.

Žvýk. Žvýk. Žvýk.

Žena s křížovkou si odkašláním vynutila mou pozornost. „Nejdřív se musíš zapsat, pak můžeš jíst."

Páni. Někdo tady umí číst myšlenky?

Vstala jsem z boxu a trochu namíchnutá se pomalu šinula k pultu. Přitáhla jsem si stoličku a posadila se. Žena vytáhla úplně novou papírovou složku a načmárala na ni mé jméno. Když ze šuplíku vytahovala list papíru a připevňovala ho k podložce, nemohla jsem si nevšimnout jejích žil na sněhově bílé pokožce rukou. Přisunula podložku ke mně a řekla: „Potřebuju, abys to vyplnila."

„Myslím, že tu něco nehraje."

Podívala se na mě, ale neustoupila. „Pochybuju."

„Ale tohle všechno je špatně. Já se cítím dobře."

Rozesmála se. „Ty i všichni ostatní, co jsou tady. A teď se dáme do toho papírování."

Překřížila jsem ruce na hrudi a zaťala zuby, jako by za mě jednalo mé pětileté já. „Já. Nemám. Pero."

Ukázala na mou pravou ruku. „Ale. Ano. Máš."

Než jsem stačila oponovat, uvědomila jsem si, že opravdu *mám* pero. Přímo v pravé ruce, nachystané na psaní. Málem jsem sletěla ze stoličky.

Kde se tam ksakru vzalo?!

Nejdivnější na tom bylo, že jsem ho poznala.

Ne. *To není možné*.

Bylo to úplně stejné pero, jakým jsem psávala ve třetí třídě. V době, kdy jsem ještě byla tak hloupá, že jsem nemohla dospat, jak jsem se těšila, až půjdu s mámou nakupovat školní pomůcky.

Bylo nahoře bílé a dole nebesky modré a mělo šest (šest!) barevných náplní, které se střídaly podle toho, které tlačítko jsem zmáčkla. Dokonce se dala zmáčknout dvě tlačítka naráz a psát dvojbarevně. (Já vím.) Pro třeťačku a vášnivou čtenářku, která strávila celé léto procvičováním svého podpisu, bylo tohle pero ztělesněním neuvěřitelné krásy.

Jednou v pátek odpoledne jsem ho zapomněla na lavici a v pondělí ráno už jsem ho nenašla. Prožívala jsem to jako obrovskou životní tragédii.

Ale o pár dní později, za velmi záhadných okolností, přišla do školy Chloe Lutzová – holka, která každý den nosila

culíky, propánakrále – s podobným (a tím podobným myslím stejným) perem.

Et tu, Chloe?

Já věděla, že ho vzala. Emma, Sadie i Tess věděly, že ho vzala. Žalování ovšem nepřicházelo v úvahu, neboť paní Ardenová zastávala velmi tvrdou protižalobnickou politiku. Chystala jsem se Chloe konfrontovat o přestávce, ale nakonec jsem dospěla k názoru, že to není nejlepší nápad, protože a) byla o pořádný kus vyšší než já a b) měla hnědý pás v karate.

Nakonec jsem zbytek školního roku strávila sledováním, jak Chloe s nadšením mačká má oblíbená barevná tlačítka. Červené! Ne, modré!

No není to legrace?

Ano, Chloe Lutzová, jasně že je to legrace. Právě proto jsem si to pero koupila.

Teď, o tolik let později, jsem se, od pondělka mrtvá, octla v ošuntělé pizzerii v Half Moon Bay a držela jsem v rukou úplně stejné nejlepší pero na světě.

To je TAK divné.

Zahleděla jsem se na list papíru, který jsem měla před sebou. Zmáčkla jsem zelené tlačítko a začala vyplňovat dotazník.

JMÉNO: Aubrie Eaganová
DATUM NAROZENÍ: 1. listopadu 1994
DATUM ÚMRTÍ:

Zaváhala jsem se a pohlédla na ženu s křížovkou, která se mezitím vrátila k luštění. Soustředěně krčila čelo. Přešla jsem k další otázce.

PŘÍČINA ÚMRTÍ:

Znovu jsem zaváhala a skousla si ret. Po pár vteřinách jsem naškrábala odpověď.

Zlý kluk, který si zaslouží trpět.

RODIČE, SOUROZENCI, DOMÁCÍ MAZLÍČCI, OSTATNÍ:

Ach, Hamloafe. Škoda, že tu nejsi se mnou. Mohl bys tuhle ženskou, která mě nutí odpovídat na tyhle pitomé otázky, pokousat.

Následovaly další řádky, na kterých jsem se rozepsala o zbytku své rodiny.

ARAŠÍDOVÉ MÁSLO NEBO MARMELÁDA:

Arašídové máslo (extra křupavé)

KÁVA NEBO ČAJ:

Chai

Na posledním řádku stálo:

NADĚJE, SNY, OBLÍBENÁ ZMRZLINA:

A mě znovu zaplavily vzpomínky.

KAPITOLA 7

tvoje láska je lepší než zmrzlina

S Jacobem Fischerem jsme se seznámili, když mi byly čtyři roky a jemu pět, ale opravdu bavit jsme se začali až v mých jedenácti a jeho dvanácti. Předtím jsem o něm věděla jen to, že je to Kluk. (Pro mě to bylo synonymum příšer, kovbojů a prdění, panebože.) Byl hlučný, nepořádný a v dětské skupině, kterou po škole organizovala Sadiina matka, se snažil vyšplhat všude, kam se dalo. Byl takové to dítě, vedle kterého nechtěl nikdo sedět ani v restauraci ani v letadle.

Přibývala nám léta, ale nikdy jsme spolu nijak zvlášť nemluvili. Kluci mě nezajímali, protože to byly odporné nepřátelské bytosti, se kterými jsme já ani moje kamarádky nechtěly mít nic společného. Pořád jsme jezdily na kole nebo jsme měly na práci lepší věci, jako třeba skoky do vody (já), gymnastiku (Tess) nebo balet (Emma a Sadie).

Tak tomu bylo až do jednoho zářijového odpoledne o mnoho let později, když u nás zazvonila Jacobova starší sestra Maya. Otevřela jsem jí zrovna já.

Jak jsem mohla být tak hloupá!

„Ahoj, Brie!“

Stála tam Maya Fischerová s dlouhými, šíleně kudrnatými vlasy, neviditelnými rovnátky, kruhovými stříbrnými náušnicemi a oranžovými crocsy.

Páni. Takové chci taky.

„Ahoj Mayo,“ pozdravila jsem ji a nevzrušeně dál lízala melounový nanuk, který měl uvnitř žvýkačku. Snažila jsem se, aby mi vydržel co nejdéle a abych se nedostala ke žvýkačce příliš brzy.

„Je tvoje máma doma?“

„Jo.“

„Můžu s ní mluvit?“

„Jasně. Proč?“

„Chtěla bych hlídat děti. Zastavila jsem se tu, jestli tví rodiče nepotřebují někoho na hlídání.“

Vyklonila jsem se trochu víc ze dveří. „Líbí se mi tvoje crocsy.“

„Dík.“

„Brie?“ ozvala se máma seshora. „Zlatíčko, kdo je to?“

„Maya Fischerová!“ zaječela jsem v odpověď. „Chce vědět, jestli nepotřebuješ někoho na hlídání.“ Pak jsem vyprskla smíchy a zaběhla zpátky do domu.

Ukázalo se, že zrovna v pátek máma s tátou *někoho* na hlídání potřebují. Táta se měl v centru města zúčastnit jedné ze svých lékařských konferencí spojených s večeří, a tak se máma s Mayou domluvila, aby ten večer přišla.

„Má to jeden háček," poznamenala Maya, „můžu s sebou přivést svého mladšího bratra? Slíbila jsem mámě, že pohlídám i jeho, pokud vám to nevadí."

„Vůbec ne," zvolala máma. „Objednáme vám něco k jídlu z Bo-Bo's."

Burgery z Bo-Bo's a film *Hledá se Nemo*, který jsem viděla už aspoň osmdesát sedmkrát, mě v té chvíli zaujaly mnohem víc než Maya Fischerová a její bratr Jacob, kteří k nám měli přijít.

Co bych tak o Jacobovi Fischerovi mohla říct? Nic moc. Byl to prostě kluk ze školy. Kluk z dětské skupiny, kam jsme chodili, když jsme byli malí.

Tehdy jsem ovšem ještě nic nevěděla.

Máma s tátou už měli zpoždění, což bylo pro naši rodinu typické, když v pátek večer konečně zazvonil zvonek. Ležela jsem na posteli s telefonem u ucha a poslouchala Tess a její nejnovější důvody, proč je blázen do Erica Ryana.

„Viděla jsi ho na oslavě u bazénu u Bethany? Nemyslíš, že způsob, jakým plave znak, je přímo rozkošný?"

(Co na to říct? Úplná mořská panna.)

Slyšela jsem, jak je máma dole vítá. Pak bouchly dveře a Maya s Jacobem absolvovali základní prohlídku domu. Nakonec se s vrzáním otevřela a zase zavřela garážová vrata a máma s tátou odjeli na večeři.

Když jsem konečně sešla dolů, našla jsem Mayu rozvalenou na pohovce v obývacím pokoji. Sledovala *The Real World*. Můj čtyřletý bratr si na koberci hrál s legem. Maya se otočila.